

WERKVERSCHAFFINGSOBJECTEN

door

Ir. A. F. KUHN.

De werkeloosheid is één der treurigste verschijnselen van de tegenwoordige, tamelijk ontredde samenleving en op ons allen rust de plicht om, zooveel in ons vermogen ligt, uit te zien naar gelegenheden om diegenen die naar werk zoeken, daaraan te helpen.

In den landbouw zijn veel objecten van werkverschaffing die binnen afzienbaren tijd aan den grondeigenaar zijn aandeel in de kosten door verhoogde opbrengsten vergoeden (egaliseeren, ontwateren); een groot deel van die loonsuitgaven moet echter daarbij toch nog voor rekening van de werkverschaffingskassen blijven, daar het geldelijk voordeel dezer grondverbeteringen veelal niet opweegt tegen de gemaakte kosten.

In het bosch is het veel moeilijker daarvoor geschikte werkzaamheden op te zoeken, althans wanneer de boscheigenaar geen lust heeft, of niet meer in staat is, kapitaal op langen termijn vast te leggen in nieuwe bebossingen e.d. Men kan wel wat nuttige arbeid doen verrichten door het laten brandvrij maken van wegen en verbetering van afvoerwegen, maar bij de groote werkeloosheid die ook ten plattelande begint te komen, beteekent dit slechts een geringe hulp. Veel verder gaan de meeste boscheigenaars tegenwoordig echter niet, zelfs al wordt overheidsbijdrage in de loonsuitgaven aangeboden; voor velen is de lust of de mogelijkheid uit-eigen middelen contanten beschikbaar te stellen voor verbeteringen op hun landgoed, verdwenen.

Gezocht dient dus te worden naar een werkverschaffingsobject dat niet van den boschbezitter het fourneeren van gelden eischt (of eventueel in mindering komt van de baten die hij nog geniet), en toch hem een blijvende verbetering van zijn bezit mogelijk maakt en ik meen dit te kunnen vinden in de slechtste boschjes.

Op de landgoederen op hoogen zandgrond gelegen, zijn vrijwel steeds eenige bosschen te vinden die als mislukt mogen worden beschouwd en die men bij excursies bij voorkeur niet aan de collega's vertoont, al zijn de boschjes misschien 30 of 40 jaar oud zoodat de eventuele fouten toch voor de verantwoording van den vóór-voorganger kunnen worden gelaten.

Er staat wel wat hout op, doch de „strubbelige” groei

en de platte kronen wijzen er op dat van dit boschje voor de toekomst niets te verwachten is.

Naast andere redenen kan men als oorzaak van die mislukking vaak een onvoldoende grondbewerking noemen en ik meen, dat wanneer eens de mijnhoutprijs eenige steun zal hebben verkregen, een mooie werkverschaffing zal bestaan in het kappen van die mislukte boschjes en het opwerken tot mijnhout, alles „in werkverschaffing” met een ervaren boscharbeider als voorwerker, zoodat een deel der loonen door Gemeente of Rijk wordt gedragen.

De boscheigenaar dient zich dan te verbidden om de baten die uit den kap van een dergelijk boschje voortvloeien geheel of ten deele te bestemmen tot zijn aandeel in de kosten eener volledige bewerking en herbebossing van den grond, die dan ook weer in werkverschaffing kunnen geschieden.

Natuurlijk is een volle grondbewerking niet steeds gewenscht en ik zou deze wijze van werken dan ook alleen willen aanbevelen voor die boschjes waar het 30- à 40-jarig bosch duidelijk op een bank „stokt”.

Het werk is niet als „normaal” te beschouwen, want niemand zal er, zelfs als de houtprijs iets gesteund wordt, op 't oogenblik over denken dergelijke boschjes te gaan kappen en juist daarom acht ik het als werkverschaffings-object zeer geschikt.

Het Nederlandsche bosch kan er m.i. slechts wel bij varen wanneer dergelijke ongelukkige houtakkertjes worden vervangen door jonge, naar moderne inzichten, tot stand gebrachte cultures.